

't Beeldeken.

wakkeren, nu stil neerslachtigen en blijkbaar met het plan niets ingenomen bengel bij de hand nemend. En zij ging met hem naar 't boerenhuis, waar zij verlof vroeg en ook dadelijk kreeg om hem dien middag mee te nemen. 's Avonds, dacht zij, bij haar terugkomst, zou zij den boer alles wel vertellen.

* * *

Zij had hem op zijn zondags gekleed, en onder den arm droeg zij een klein pakje, waarin zijn alledaagsche plunje zat. Zij hield hem bij de linkerhand, zooveel mogelijk het pakje aan zijn blik onttrekkend. Zij liepen zwiingend en gehaast langs kronkelende zandwegen, nu eens beschaduwd door de hooge kruinen van de suizelende populieren, dan weer onder de warme zon tusschen de weelderige korenvelden, waarin roode, paarsche en blauwe bloemen schitterden. Zij hadden 't benauwd van de warmte, benauwd ook onder de onuitgesproken drukking huns gemoeds. Er was onuitgedrukte angst in hun stilzwijgen, en werktuigelijk liep 't Beeldeken zóó vlug en zóó gejaagd, dat Basielken af en toe moest draven om haar bij te houden. Het knaapje voelde zeer goed dat hij op geen plezier-tochtje uit was. Hij voelde instinctmatig dat dat gejaagde loopen in verband stond met zijn misdaad van 's ochtends; hij voelde 't hoe langer hoe drukkender, al repte zijn moeder er geen enkel woord van. En hij vroeg ook geen uitleggingen, maar, in het angstig voor-gevoel dat hem iets onheilspellends dreigde, hield hij halsstarrig, als in een zwiingend smeeken om bescherming, moeder's vingers in zijn kleine hand gekneld.

Zoo kwamen zij aan 't verre dorpje. En 't Beeldeken, die zich tot dus toe, in de overspanning van haar zenuwen, goed en sterk had gehouden, werd nu eensklaps door een groote emotie aangegrepen. 't Idee der naderende scheiding doorpriemde plotseling haar hart, in een onstuimig-opwellende teederheid voor haar lief en aardig bengeltje, en bevend knelde hare hand zijn handje sterker vast, terwijl haar oogen vol met tranen kwamen. Ach neen, het kon niet, het kón niet! Zij wilde liever bedelen gaan, zij wilde liever sterven in ellende! Een snik drong in haar

keel, haar stap werd weifelend en onvast, en reeds maakte zij een beweging als om terug te keeren en met haar jongetje te vluchten, toen vlak achter haar rug een deur met geweld werd opengerukt, terwijl een schrille stem haar nariiep:

„Hè, Filemiene . . . , wa komt-e gij hier doen?”

Zij schrikte om en herkende haar broeder, die daar in een huis aan 't werken was en haar voorbij had zien gaan. Het sloeg haar als een flauwte in de beenen en meteen ontsapte haar den moed tot vluchten.

„Kijk kijk, van waar komt-e gij uit!” antwoordde zij werktuigelijk. En zij verbloemde 't doel van haar bezoek:

„We kwamen ne kier zien hoe dat 't mee Reinildeke goat. . . .”

„O, goed, zulle! Z'es hier kontent, zulle!” pochte de broeder opgetogen. „En hoe goat 't mee die knasper!” lachtte hij, Basielken onder de kin streelend. „Wacht 'n beetsen, 'k goa mee mee ulder. . . .”

Hij liep even terug naar 't huis waar hij aan 't werken was, gaf enkele bevelen aan zijn knecht die er alleen zou blijven, kwam dadelijk weer bij 't Beeldeken en bij Basielken, en vergezelde hen onder druk gepraat naar zijn woning.

Zoodra zij binnen waren zagen zij Reinildeken, staande achter de winkel-toonbank, bezig met een klant te helpen.

„O, jongens toch, moeder en Basielken! Hoe komt-e gulder hier?” riep 't meisje, een vurige kleur krijgend.

En dadelijk kwam ook 't Beeldeken's schoonzuster van uit de keuken daarnaast, met in elkaar geslagen handen en verbaasde uitroepingen:

„Ha moar jongens toch, Filemiene en Basielken! Hoe dat-e gulder hier azea al mee ne kier zijt! Ala toe, kom binnen en zet ulder; ge goat kaffee drijnken. . . .”

Zij duwde ze een trapje af, in de duisterige keuken naast het winkeltje, en terstond begon zij ijverig rond te loopen, het vuur op-pokend, boterhammen snijdend, koffie malend, alles onder aanhoudend gepraat en onder-vragen, terwijl haar man, tevreden glimlachend, met genoeglijke smakken zijn pijpje ging aansteken.